

[Simonsen.]

mon ikke det var lidt teoretisk, for vi havde jo ikke rigtig noget at bygge det på, og det har vi vel i og for sig heller ikke i dag.

Som hovedprincip er vi tilhængere af tilskud i forbindelse med de såkaldte mobilitetsfremmende ydelser. Jeg havde nær sagt: alt, hvad der overhovedet kan stimulere den geografiske bevægelighed, er vi tilhængere af. Man kan diskutere, hvorvidt disse penge anvendes på den rigtige måde, men det er jo ting, som vi kan diskutere i udvalget, og som jeg ikke skal gå ind på her. Det, der står tilbage af mere principiel karakter, er, at vi i den situation, vi nu står i, hvor vi har en formodning om, at de forøgede erstatningsbeløb giver grundlag for, at der skal betales mere på dette felt, på et eller andet tidspunkt må have spørgsmålet om dækning for tabt arbejdsfortjeneste op til almindelig drøftelse i forbindelse med spørgsmålet om mobiliteten.

Hvad angår bestemmelsen om dimittendreglerne har vi også diskuteret spørgsmålet, siden reformen blev etableret, og vi har, som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, haft en overgangsløsning. Vi ser med meget stor tilfredshed på, at der nu bliver tale om en permanent løsning, som svarer til overgangsløsningen. Vi finder det rigtigt, at det ikke blot er lærlinge men også, som det er nævnt, teknikere o. s. v., der kommer ind under disse regler.

Der er foreslået en ændring af § 61, stk. 2, som jeg vil betegne som en udvidet adgang til erstatning i forbindelse med konflikter. Her er til gengæld et spørgsmål, som vi ser på med væsentligt større skepsis. I den situation, hvor det offentlige betaler langt den største del af erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste under arbejdsløshed, finder vi det sådan set ikke rimeligt, at man udvider retten til at få understøttelse, når man bliver indirekte berørt af konflikter. Derfor er vi modstandere af denne udvidelse af strejkeretten, som det jo i virkeligheden er.

Ophævelsen af § 56, stk. 3, skal jeg blankt erkende at jeg ser på med særlig hjertevarme. Jeg tror, at jeg i de sidste tre år har nævnt denne sag fem gange fra folketingets talerstol. Nu lykkes det af få loven ændret, således at vi går tilbage til de gamle regler, hvorefter de — det er jo i særdeleshed funktionærer — som har overenskomstfast-

satte pensionsgrænser, der er lavere end folkepensionsalderen, nu kommer ind under smidigere regler, som går ud på, at når de melder sig til rådighed for arbejdsmarkedet, kan de få understøttelse med det samme. Det er nødvendigt med de undertiden meget ringe pensioner, disse mennesker får. Det skal jeg i og for sig ikke kommentere mere, blot glæde mig over, at ændringen nu endelig kommer.

Men man kunne måske godt føje til i samme forbindelse, at det, der finder sted her — som altså ender i fryd og gammen — jo er et udtryk for, hvor trægt det system er, vi arbejder med. Det blev sådan set meget tidligt erkendt efter hovedrevisionen af loven om arbejdsløshedsforsikring og arbejdsformidling i 1970, at der her var begået en fejltagelse. Det har vi nu talt om i snart tre år, og først nu kommer ændringen. Spørgsmålet har været til udvalgsbehandling, har jeg forstået på de svar, vi har fået tidligere, i et udvalg mellem socialministeriet og arbejdsministeriet, og resultatet af al den diskussion er følgende korte forslag: „§ 56, stk. 3, ophæves.“ Det havde faktisk ikke været nødvendigt at diskutere det så meget, og jeg håber, at vi i fremtiden i højere grad kan være i stand til at tage konsekvensen af de fejltagelser — for det må vi konstatere at det har været — der er begået her i tinget, og gøre det så hurtigt, at det ikke kommer til at svie til et antal mennesker i så lang en periode som tre år.

Min konklusion af dette er, at der jo kun er tale om mindre ændringer, og at der ikke er nogen særlig sammenhæng i disse ændringer. Den foreslåede ændring af § 67, stk. 2, er vi som allerede nævnt ikke tilhængere af. De øvrige ændringer er vi tilhængere af, og vi kan derfor tilsige en positiv vilje til udvalgsarbejdet.

Robert Christensen: Da vi i sidste folketingssamling i udvalget behandlede det lovforslag, der drejede sig om at forhøje dækningsprocenten af dagpengene, blev der givet udtryk for, at denne forhøjelse måske ville hæmme mobiliteten på arbejdsmarkedet, og hvis det var tilfældet, så kunne man jo forøge de mobilitetsfremmende ydelser. Det er det, der nu sker.

Jeg synes, det minder mig en lille smule om, at man forsøger at hæve sig selv op ved